

Des del carrer

TERESA TEMES HA TREBALLAT 30 ANYS A KENYA A FAVOR DE LA PROMOCIÓ DE LA DONA

«M'he passat més de la meitat de la vida cercant professores»

Carme Munté

L'any 1960 un grup de sis noies joves van rebre una petició molt concreta de Josepmaria Escrivà de Balaguer: anar a Kenya amb l'objectiu de treballar per a la promoció de la dona a través de l'educació. El país africà encara era colònia anglesa i la població vivia dividida pel seu color de pell. Teresa Temes, amb 23 anys, era l'única espanyola del grup i juntament amb les seves companyes va arribar a un país marcat per la discriminació racial. Estaven disposades a posar en pràctica les dues idees que els havia transmès el fundador de l'Opus Dei abans de la seva partida: «No hi ha més raça que la dels fills de Déu» i «tot el que es faci a favor de la dona serà a favor del país». Teresa Temes va viure a Àfrica durant 30 anys, fins que el 1991 va tornar a Espanya per motius de salut.

Què és el que més la va sorprendre en arribar a Kenya l'any 1960?

La ciutat de Nairobi estava dividida per races, com a Sud-àfrica: barris per a blancs, per als negres, per als indis... Nosaltres havíem arribat amb la idea d'educar la dona africana, però on posàvem el col·legi?

I on el van posar?

El govern va declarar una zona de Nairobi com a barri multiracial, i allà, en un terreny de cinc acres de Nairobi, vam fundar Kianda College el 9 de gener del 1961. Ja hem celebrat 50 anys d'història! Era una escola de secretariat i administració perquè ens van dir que, com que arribava la independència, es quedarien sense secretàries perquè llavors aquests llocs els ocupaven les esposes dels que treballaven per al govern britànic. Les nostres primeres 90 alumnes eren noies provinents no només de Kenya sinó també del Congo, Etiòpia, Uganda... que ja havien seguit estudis a col·legis missionals. Van ser les primeres 90 secretàries de tots els

alts càrrecs quan va arribar la independència el 1964. La de portes que els va obrir això...!

Com va ser rebut el seu col·legi multiracial?

En un article publicat a *Nation*, un diari de Nairobi, vam poder llegir: «Revolució a Nairobi, ara es poden veure noies de diferents races caminant plegades per Nairobi.» A les nostres alumnes blanques els va costar una mica al principi. Eren filles de propietaris de plantacions de te i cafè. Sempre ens demanaven que, si us plau, no les poséssim a compartir l'habitació amb una negra. I nosaltres sempre els dèiem el mateix: «No hi ha més raça que la dels fills de Déu, si no vol, que no vingui.»

L'escola iniciada el 1961 ha donat pas a dotze projectes més, aixoplugats sota Kianda Fundació. Com va anar corrent la veu?

El tam-tam funciona. Tu eduques una noia d'un poblat i ho saben a cin-

quanta quilòmetres a la rodona. Quan vam poder tenir 200 alumnes, la nostra intenció era fer les inscripcions al llarg de 3 dies, però el primer dia ja ens en van arribar 300. Ens arribaven amb la maleta i amb la intenció d'entrar sí o sí al col·legi, perquè havia corregut la veu que no les discriminàvem, que les ajudàvem i que a més en teníem cura per a tranquil·litat de les seves famílies. A més, des de la independència, el govern africà va veure la importància de la dona i ens va ajudar molt en els nostres projectes. Crec que m'he passat més de la meitat de la vida cercant professores d'arreu, fins que a partir de l'any 1965 a les que vèiem que tenien més qualitats els vam donar beques per anar a estudiar a Anglaterra, als Estats Units o a Irlanda i després tornaven amb un contracte i el compromís de treballar dos anys amb nosaltres. Als anys setanta ja teníem moltes africanes de professores!